

Sygn.akt IIC1692/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia S.O. E.Steckiewicz-Ochocka

Protokolant K.Loska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. O.

przeciwko (...) SA z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) SA z siedzibą w W. na rzecz D. O. kwotę 50.000zł(pięćdziesiąt tysięcy)złoty z odsetkami ustawowymi od dnia 23 grudnia 2013r.;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od (...) SA z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 2.500zł(dwa tysiące pięćset)złoty tytułem należnych kosztów sądowych;
5. nie obciąża powódki należnymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II C 1692/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 grudnia 2013 roku skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. powódka D. O. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią syna T. O. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia zapłaty. Powódka wniosła ponadto o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/pозew k. 2-9/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W ocenie pozwanego potwierdzona przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 roku o sygn. akt III CZP 76/2010 możliwość ochrony różnych interesów prywatnych poprzez odwołanie się do dóbr osobistych jest nieuzasadniona. Zdaniem strony pozwanej uznanie więzi, które powstają między ludźmi za dobre osobiste, budzi

poważne zastrzeżenia. W tej kategorii mieścić się może co najwyżej abstrakcyjnie ujmowane prawo do swobodnego nawiązywania tego typu relacji, a nie konkretnie już istniejące uczucie do oznaczonej osoby. W związku z tym roszczenia powódki z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych nie są usprawiedliwione co do zasady.

/odpowiedź na pozew k. 56-61/

Na rozprawie w dniu 20 maja 2014 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że podstawę faktyczną powództwa jest utrata przez powódkę więzi rodzinnych na skutek śmierci syna w oparciu o przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

/protokół rozprawy z 20.05.2014 r. – 00:18:30/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2004 roku miał miejsce wypadek, w wyniku którego śmierć poniósł T. O.. Samochodem, którym jechał, kierowała jego siostra K. Ś..

Sprawca wypadku – kierujący samochodem marki (...) posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej OC w (...) Zakładzie (...).

T. O. był synem J. i P. O.. Miał siostrę K.. Rodzice byli po rozwodzie. Siostra po wyjściu za mąż wyprowadziła się z domu.

/uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 16.06.2005 r. k. 72-74 załączonych akt o sygn. II C 2160/04/

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2005 roku w sprawie o sygn. akt II C 2160/04 Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od (...) S.A. Centrum (...)w Ł. na rzecz D. O. kwotę 25.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2004 roku oraz kwotę 1.101 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Przy ustaleniu wysokości odszkodowania Sąd uwzględnił także stan zdrowia powódki, która utraciła perspektywy i cel dalszego życia.

/wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 16.06.2005 r. k. 71, uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 16.06.2005 r. k. 72-74 załączonych akt o sygn. II C 2160/04/

D. O. przed wypadkiem mieszkała z synem T.. Dzielili obowiązki domowe: powódka zajmowała się praniem, gotowaniem, syn grabił w ogrodzie, kosił, odkurzał. Rano powódka jechała do pracy, a T. do szkoły. Chłopiec zazwyczaj wracał pierwszy do domu i wówczas zaczynał przygotowywać posiłek. Następnie zajmowali się swoimi sprawami, a wieczorem dużo czasu spędzali na wspólnych rozmowach.

Powódka lubiła spacerować z synem w ogrodzie, mieli wspólne pasje – malowanie. Powódka nie miała z synem żadnych nieporozumień, bardzo dobrze się rozumieli. Każde święta spędzali razem, czasami na kolację zapraszali byłego męża powódki.

Przed wypadkiem D. O. cierpiała na zmiany natury neurologicznej, traciła równowagę. Nie korzystała wówczas z pomocy psychologa.

W trakcie pobytu w szpitalu - sanatorium powódka pomagała ludziom niepełnosprawnym. W tym celu w 1998 roku podjęła studia, które ukończyła w 2004 roku. Zmarły syn pomagał jej w nauce języka angielskiego.

/zeznania powódki protokół rozprawy z 20.05.2014 r. - 00:03:13, 00:09:37 w zw. z 00:23:41/

Po śmierci dziecka D. O. zaczęła korzystać z pomocy psychiatry i psychologa. Leczy się obecnie farmakologicznie - zażywa jedną tabletkę dziennie, wcześniej 2-3 tabletki. Powódka ucieszcza do (...) w P..

/zeznania powódki protokół rozprawy z 20.05.2014 r. - 00:09:37 w zw. z 00:23:41, historia choroby k. 22-32/

Kiedy D. O. zobaczy w miejscu publicznym osobę podobną do syna albo zbliża się jego rocznica śmierci, czuje się wówczas gorzej.

Powódka ma 62 lata. Obecnie mieszka ze swoją matką, ma wnuczkę.

/zeznania powódki protokół rozprawy z 20.05.2014 r. - 00:09:37 w zw. z 00:23:41/

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 11 lipca 2012 roku powódka została uznana za niepełnosprawną w stopniu lekkim.

/orzeczenie k. 33/

Powódka otrzymała od strony pozwanej łącznie 50.000 zł tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem się jej sytuacji życiowej po śmierci syna.

/zeznania powódki protokół rozprawy z 20.05.2014 r. - 00:25:34/

W dniu 22 listopada 2013 roku stronie pozwanej zostało doręczone pismo, w którym powódka domagała się wypłaty na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł w związku ze śmiercią syna.

/zgłoszenie szkody k. 34 - 40, potwierdzenie odbioru k. 41/

(...) S.A. z siedzibą w W. odmówił wypłaty żądanej przez powódkę kwoty z tytułu zadośćuczynienia, wskazując, iż nie znajduje podstaw do jego przyznania w oparciu o art. 448 k.c.

/pismo k. 42/

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów oraz zeznaniach powódki. Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Zgłoszony przez powódkę wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychologa i psychiatry celem ustalenia rozmiaru i rodzaju jej cierpienia z powodu śmierci syna, wpływu jego śmierci na stan jej zdrowia psychicznego, ewentualnego uszczerbku na zdrowiu z tym związanego należało ocenić przez pryzmat art. 227 k.p.c. W sprawie istotne jest, że powódka dochodzi zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c., nie zaś art. 446 § 4 k.c. Biorąc pod uwagę, że w aktualnym orzecznictwie za dobro osobiste uznaje się również więzi rodzinne łączące członków rodziny, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia, przesłanki warunkujące możliwość dochodzenia roszczeń na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie śmierci osoby najbliższej (art. 446 § 4 k.c.) są odmienne. W rozpatrywanej sprawie dla ustalenia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przy ochronie dóbr osobistych, nie mówi się o krzywdzie w postaci ujemnych następstw wypadku w psychice osób najbliższych zmarłego i uszczerbku z tym związanym, ale o krzywdzie z racji zerwania więzów rodzinnych i rozmiarze naruszenia dobra osobistego, jakim jest prawo do życia rodzinnego i utrzymywania więzi rodzinnych.

Nadto, podkreślić należy, że stosownie do treści art. 278 k.p.c. sąd może dopuścić dowód z opinii biegłego, jeżeli rozpoznanie sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Celem tego dowodu nie jest ustalenie faktów mających znaczenie dla sprawy, ale udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych, a co za tym idzie ułatwienie sądowi wyciągnięcia właściwych wniosków co do oceny roszczenia i rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie wymaga natomiast wiadomości specjalnych wtedy, gdy przy rozpoznaniu sprawy wyłoni się zagadnienie, mające znaczenie dla jej ostatecznego wyniku, a którego wyjaśnienie przekracza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego osób ogólnie wykształconych.

W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz te, na które został zgłoszony omawiany wniosek dowodowy, zostały w dostatecznym stopniu wyjaśnione w drodze dowodu z przesłuchania powódki. W związku z powyższym zgłoszony przez powódkę wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatry i psychologa podlegał oddaleniu jako zmierzający do przewlekłości postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Podstawą odpowiedzialności sprawcy wypadku jest art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. W oparciu o te przepisy samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Ustawową podstawą odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela jest z kolei przepis art. 822 k.c., stanowiący, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie do art. 35 w/w ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Kwestią zasadniczego sporu w rozpoznanej sprawie było istnienie podstawy prawnej do zasądzenia na rzecz powódki zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią syna, które miało miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731), na mocy której do art. 446 k.c. został wprowadzony § 4.

Omawiana ustawa nowelizująca nie zawiera przepisów intertemporalnych, a zatem – zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 3 k.c. – nie ma mocy wstecznej i nie znajduje zastosowania do stanów faktycznych zaistniałych przed dniem jej wejścia w życie.

Takie stanowisko nie jest źródłem kontrowersji w judykaturze (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2011 roku, sygn. akt II CSK 537/10, Lex nr 846563, wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2010 roku, sygn. II CSK 248/10). Sąd podziela to stanowisko i dlatego w zaistniałej sytuacji faktycznej powódka nie może domagać się zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c., albowiem śmierć T. O. nastąpiła przed wejściem w życie tego przepisu.

Nie oznacza to jednak, że w związku z doznaną krzywdą powstałą na skutek zgonu syna, powódka nie może domagać się skutecznie zadośćuczynienia na podstawie innych przepisów. Wedle brzmienia art. 446 k.c. sprzed zmiany z dnia 3 sierpnia 2008 roku roszczenia osób pośrednio poszkodowanych z tytułu czynu niedozwolonego zasadniczo sprowadzały się do możliwości żądania odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej. To unormowanie nie przewidywało natomiast zadośćuczynienia. Dodanie § 4 do art. 446 k.c. wywołało wątpliwości w zakresie relacji tego przepisu i art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub

na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Wątpliwości te wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 października 2010 roku, III CZP 76/10, w której uznał, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Również w uzasadnieniu do wyroku z dnia 14 stycznia 2010 roku o sygn. akt IV CSK 307/09 Sąd Najwyższy podniósł, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731) mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Nie ulega wątpliwości, że rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego, obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Dobro rodziny wymienia także art. 23 k.r.o., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy, zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Za taką oceną przemawia dodatkowo art. 446 § 4 k.c., który zezwala obecnie na uzyskanie zadośćuczynienia od osoby odpowiedzialnej za śmierć osoby bliskiej bez potrzeby wykazywania jakichkolwiek dodatkowych przesłanek, poza wymienionymi w tym przepisie. Można zatem przyjąć, że art. 446 § 4 w relacji do art. 448 k.c. poszerzył możliwość uzyskania zadośćuczynienia, co ma także znaczenie dla rozmiarów przyznawanego zadośćuczynienia. Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. nie powinno być natomiast rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c., rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania. Natomiast najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (wejście w życie art. 446 § 4 k.c.).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, dlatego też rozważył, czy w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 448 k.c.

Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się:

- naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową,
- związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem (por. G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 452).

Przesłanką odpowiedzialności art. z 448 k.c. jest także nie tylko bezprawne, ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 roku, V CKN 1581/00).

Spełnienie ostatniej z wymienionych przesłanek nie budzi wątpliwości, bowiem przyczyna śmierci zmarłego tragicznie T. O. jest bezsporna.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że w wyniku śmierci syna doszło do naruszenia dobra osobistego powódki w postaci więzi rodzinnych. Ponad wszelką wątpliwość powódkę łączyła ze zmarłym bardzo silna więź emocjonalna.

Tym samym należy uznać, iż zostały spełnione przesłanki z art. 448 k.c.

Wysokość zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych wskutek śmierci osoby bliskiej winna być uzależniona przede wszystkim od indywidualnej oceny sytuacji, jaka panowała w rodzinie przez śmiercią osoby bliskiej i jakiej można by się spodziewać, gdyby do tej śmierci nie doszło. Za wiodące należy również uznać takie okoliczności jak to, czy osoby uprawnione pozostawały w najbliższym kręgu rodzinnym, czyli pozostawały we wspólnym gospodarstwie domowym i w konsekwencji w bezpośrednim uzależnieniu w sprawach życia codziennego, czy uprawnionym jest dziecko, które bezpowrotnie utraciło prawo do wychowania się w pełnej rodzinie, czy doszło do całkowitego osamotnienia osoby uprawnionej, osłabienia możliwości życiowych i potrzeb osoby uprawnionej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 marca 2014 roku o sygn. akt I ACa 1180/13).

Więź, jaka wiązała powódkę ze zmarłym synem wskazuje na rozmiar cierpień, zasługujący na zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia. Relacje D. O. z synem były bardzo dobre. Nie dochodziło między nimi do nieporozumień, dużo ze sobą rozmawiali, bardzo dobrze rozumieli się, mieli wspólne zainteresowania – malowanie. T. O. był niewątpliwie dla matki wsparciem i podporą. Mieszkali razem, prowadząc wspólne gospodarstwo domowe, dzieląc się obowiązkami domowymi. Spędzali wspólnie każde święta. Zmarły pomagał powódce w nauce języka angielskiego, gdy ta podjęła studia.

Po śmierci syna D. O. podupadła na zdrowiu, do chwili obecnej korzysta pomocy psychiatry i psychologa, uczęszcza po (...) w P., lecz się farmakologicznie. Powódka nie pogodziła się z faktem, że jej syn nie żyje. Kiedy w miejscu publicznym zobaczy osobę podobną do niego albo zbliża się jego rocznica śmierci, jej stan zdrowia ulega pogorszeniu. Niewątpliwie powódka czuje się samotna po śmierci syna, tym bardziej, że razem z nim prowadziła wspólne gospodarstwo domowe.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych, Sąd wziął pod uwagę okoliczność, że powódka po około roku od śmierci syna w związku ze znacznym pogorszeniem się sytuacji życiowej otrzymała od strony pozwanej odszkodowanie w łącznej kwocie 50.000 zł. Wobec dodania § 4 do art. 446 k.c., będącego podstawą do naprawienia krzywdy wyrządzonej śmiercią członka rodziny, to należy przyjąć, że § 3 tego artykułu, odmiennie niż przed nowelizacją, będzie podstawą prawną do kompensaty jedynie szkody majątkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 roku o sygn. akt I ACa 178/10). Z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16 czerwca 2005 roku sprawie II C 2160/04 wynika, że przyznane powódce odszkodowanie stanowiło kompensatę szkody majątkowej i częściowo szkody niemajątkowej.

Z tych wszystkich względów za właściwą kwotę zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci więzi rodzinnej z synem, której zerwanie spowodowało u D. O. ból, cierpienie i poczucie krzywdy, Sąd uznał kwotę 50.000 zł. Kwota ta spełnia walor kompensacyjny zadośćuczynienia i jednocześnie odpowiada aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa i nie prowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia powódki. Sąd oddalił powództwo o zadośćuczynienie w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek (art. 481 § 1 k.c.) od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią syna, Sąd zważył, iż termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony był w dniu wypadku przez przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym

Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W rozważanej sprawie strona powodowa zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 22 listopada 2013 roku. Nie zachodziły przy tym żadne szczególne okoliczności, które uniemożliwiłyby stronie pozwanej wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia, a tym samym pozwany powinien spełnić świadczenie w terminie 30 – sto dniowym, a zatem było ono wymagalne w dniu 23 grudnia 2013 roku. W dniu tym pozwany świadczenia jednak nie spełnił, co uzasadnia zasądzenie na rzecz powódki odsetek za opóźnienie od tego dnia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w 50%.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. Sąd zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Powódka została w niniejszym postępowaniu - postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 roku (k. 43) - zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych w części powyżej kwoty 500 zł każdorazowej należności, nie miała zatem - na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 10 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) - obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu w pozostałej kwocie, tj. 2.000 zł.

Z uwagi na stan zdrowia powódki oraz sytuację majątkową Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył jej należnymi kosztami sądowymi.

W myśl art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 2.500 zł tytułem należnych kosztów sądowych.